

Ongeremde kinderpraat

Vier zonen 4,5 of toch vijf?

De ondertitel verradt het al, de titel al helemaal: sinds kort zijn we met vijf zonen in huis! Het oorspronkelijke plan was ondersteunende pleegzorg. Dus enkel in de vakanties en de weekends een kind opvangen. Maar door allerlei omstandigheden werd het toch langdurige pleegzorg... voor langere tijd een vijfde zoon in huis!

We zijn nog maar twee weken ver, maar wat een verrijking. Op voorhand moesten we ellenlange vragenlijsten invullen, gesprekken doorstaan met zogenaamde profilers. (Nee, die horen dus niet enkel bij criminele onderzoeken), bezoeken met ouders en andere pleegouders plannen... En zo kregen we dan een beeld van hoe het zou gaan, wat we konden verwachten, hoe onze eigen kinderen zouden reageren... Maaar, oh boy, wat waren wij toch mis met het inschatten van onze eigen kinderen!

Van onze jongste hadden we gedacht dat hij een perfect speelkameraadje zou zijn: ze zijn (bijna) even oud, delen dezelfde kledingmaat (niet dezelfde schoenmaat), delen dezelfde kleuterjuf, delen dezelfde autostoeltjes... Maar wat blijkt, Juda is helemaal niet zo blij om zijn plaats als 'kleinste zoon' op te geven.

Ineens horen we: "Mama, ik wil op je schoot.", "Mama, ik wil ook geknuffeld worden.", "Mama, waar zijn mijn knuffels voor in bed?"... Soms met de nodige tranen en gillen. Ook hier zoeken we onze weg wel.

Abel, onze drukke, liefdevolle spring-in-'t-veld, zou vaak in aanvaring komen. Hij zou zijn impulsieve handelingen niet helemaal onder controle kunnen houden. We waren wat op onze hoede. Maaar hé, het eerste wat Abel zei: "Ze moeten niet proberen op school met het stotteren van Rafaël te lachen. Want dan ga ik vechten, dan hebben ze met mij te maken!" of "Zal Rafaël hier dan ook zo'n mooie taart krijgen met zijn verjaardag als hij hier is? Hij krijgt toch hetzelfde als wij, hé?" of "Kom Rafaël, ik zal je helpen met de weg te vinden. Ga je mee op de trampoline?". Abel ontpopte zich tot de grote beschermer en verdediger van Rafaël. Wees gewaarschuwd,

Rafaël heeft zijn persoonlijke bodyguard en eentje met een groot hart!

Van Micha wisten we het niet zo goed. Micha deed ooit de uitspraak "Mama, waarom zijn we eigenlijk met vier kindjes? Twee was toch beter geweest. Je ziet toch dat dit veel te druk is?" Gelukkig ligt die uitspraak al enkele jaren achter ons. En hij heeft de vreugdevolle en verrijkende invloeden ondervonden van het hebben van drie broers. Maar toch, er zou nu nog een zontje bijkomen, eentje met andere genen (niet dat de eerste 4 zonen veel op elkaar lijken). Eentje die meteen al 4 jaar zal zijn en we dus niet kunnen leren kennen als baby. Micha werd al gauw de ruzie-oplosser, of eerder de mama-verwittiger. Hij komt alles aan mij melden wat hij vreemd of verdacht vindt. Hij stelt honderdduizend vragen over pleegzorg. De echte papa en mama, de

... van rafaël en juda
... in kamer!

**“Dank U voor de
leuke dag, dat ik
lekker gegeten
heb en dat het
zonnetje schijnt.”**

broers en zussen van Rafaël, de wetgeving rond pleegzorg, de toekomst... Vragen waar wij ook vaak het antwoord niet op weten. Maar we zien wel wat de toekomst zal brengen.

Eli zagen we eerst als een ‘niet-geïnteresseerde partij’. Hij gaat naar het middelbaar, is een pak ouder, en speelt sowieso al niet vaak met Juda of klasgenootjes van Juda. Eli zou wel vriendelijk zijn voor Rafaël, maar eerder een afstandelijke rol opnemen... dachten wij. Ook hier een serieus verkeerde inschatting! Om één of andere reden werd Eli ineens echt een ‘grote broer’. ‘s Morgens als hij, als eerste, vertrekt met de fiets klinkt dat zo: “Dag allemaal, ik ben weg. Wie wil er nog een knuffel?” En raadt eens wie er als eerste recht springt van de ontbijttafel om in de armen van Eli te duiken? Jep, Rafaël! Op dinsdag komt Eli later thuis omdat hij nog muziekschool heeft. Je hoort dan een stem

vanuit de speelhoek: “Waarom is Eli niet thuis? Waar is Eli eigenlijk? Wanneer komt hij wél thuis?”... Jep, ook Rafaël.

Conclusie, ik had onze eigen zonen verkeerd ingeschat. Tweede conclusie, onze pleegzoon maakt ons gezin rijker dan verwacht. Ik leer kanten van onze kinderen kennen, die ik niet kende, niet wist dat ze er waren. Laat staat ooit zou zoeken.

Rafaël zijn gebed gisterenavond: “Dank U voor de leuke dag, dat ik lekker gegeten heb en dat het zonnetje schijnt. Dank U voor tante Ann en nonkel Jonathan. Amen.”
Juda zijn gebed daarna: “Dank U wel, voor de leuke dag, de wereld en alles. Dank U dat Rafaël bij ons mag wonen. Dat hij hier altijd mag wonen. En dat we voor altijd met zeven zullen zijn. Amen.”

We weten niet of Rafaël hier

‘altijd’ zal wonen, dat weet niemand. We weten wel dat hij hier altijd welkom zal zijn. Dat hij een broer is zoals de anderen. Dat hij meetelt als kleinzoon voor de grootouders, dat hij aanvaard wordt als neefje door de rest van de familie. Dat hij een kind van God is, geliefd en gewenst. Want hé, er is nog plaats in ons hart en in ons huis, zeker wél!

Wees welkom, Rafaël!

Ann Van der Flaas
mama van Eli 11 jaar, Micha 10 jaar,
Abel 8 jaar, Juda 5 jaar
en pleegmama van Rafaël 4,5 jaar